

finde nok alligevel en eller anden Søndag, hvor de kunne gøre sig selv Stade, hvis de have Lyft dertil. Forbudet kan altsaa ikke hjælpe noget. Mit Hovedargument for ikke at ville have Søndagsjagten forbudt, er, at jeg ikke ønsker, at min eller andre Medborgeres Frihed yderligere skulde indskrænkes end nødvendigt er af Hensyn til vore Medmennesker, og jeg mener ikke, at der her foreligger en saadan Nødvendighed. Der kunde vistnok endnu siges meget derom; man kunde maaste endogjaa sige en lille Bits derom; men vi have jo saa travlt her, at jeg ikke skal komme ind paa den Slags Ting. — Dertil tror jeg at kunne indskrænke mig, men skal blot tilføje, at Lovforslaget vel endnu maa undergaa nogle Ændringer, og om et Par af disse har jeg allerede sagt, at vi nok blive enige, men i Hovedsagen tror jeg, at vi i Udvalget have givet Loven en saadan Stikkelse, at den giver rimelige Bestemmelser paa dette Omraade, et Omraade, som interesserer et stort Antal Medborgere især paa Landet, men dog ogsaa mange i Byerne, om der end atter er andre, for hvem det ikke har synderlig Interesse, men det kan vel siges over for ethvert Omraade. Jeg tror, at dette Lovforslag tillige indeholder et Fremskridt med Hensyn til, hvad jeg anser for væsentligt, idet det nemlig giver strenge Straffebestemmelser over for virkelige Lovovertrædelser paa Sagens Omraade. Jeg er ogsaa enig i, at man — dog uden at gaa alt for rigorøst til Værks — skal have saadanne Bøder og Straffebestemmelser, at de indgyde de vedkommende Kribskhytter Respekt, saaledes, at det bliver muligt at haandhæve Loven paa dette som paa andre Omraader. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale denne Lov til det høje Tings Velvilje.

**Clausen:** Jeg har begæret Ordet for at motivere et Ændringsforslag, hvor jeg er saa uheldig ikke at have den ærede Ordfører paa min Side, saa han kunde forsvare det Standpunkt, jeg indtager. Men først maa jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Præsto Amts 4de Valgfreds (A. Hage), som ankede over de Forandringer, vi have gjort i Lovforslaget. Der er jo saa mange Ændringsforslag, mente han, at Landstinget næppe vil kunne godkende Forslaget, naar det kom saaledes ændret derop. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at disse Forandringer ikke nærmest skyldes os. De skyldes Regeringen og navnlig Landstinget, fordi man der har gjort saa store og vidtrækkende Forandringer i det bestaaende, at man her har været nødt til

gennem Ændringsforslag at føre Loven tilbage til dens gamle Stikkelse, om ikke helt saa dog paa adskillige Punkter. Det har vel ikke været Regeringens Mening med Behandlingen af denne Sagtlov, at vi skulde indskrænke den hidtil lovlige personlige Frihed, men det har man dog her villet gøre andetseds, og det havde vi ikke kunnet være med til, hvorimod vi have kunnet være med til at stærpe Bestemmelserne for ulovlig Sagt og at stærpe dem endnu mere ved at gøre dem til Genstand for offentlig Raatale. Vi have netop derved villet komme Uretten lettere til Livs, og gøre det muligt for enhver at saa sin Ret, selv om han ikke vil betoste at føre dyr Proces. Derfor ere vi ikke alene gaaede med til offentlig Raatale, men vi have ogsaa stærpet Mulkten paa mange Omraader. Efter at have befriet Flerparten for den Anke, der blev rejst fra det ærede Medlems Side, og som jeg maa beklage er meget mod den Tone, hvori Forhandlingerne have været førte i Udvalget, skal jeg nu gaa over til at omtale de to Ændringsforslag, med Hensyn til hvilke jeg er saa uheldig ikke at have Ordføreren med mig. Det er her først Ændringsforslaget til § 5, som gaar ud paa, at Ordene „eller med Færdiel paa Sfen langs med Kysten“ skulle udgaa. Det er en ny Bestemmelse, som er ført ind i Loven, og den staar ikke i Loven af 1871; thi der staar kun, at man maa ikke udøve Sagt ved at vade langs med Kysten, hvorimod der staar ikke noget om, at gaa paa Sfen. Det er altsaa, som sagt, en ny Bestemmelse, man har tilføjet, og vi have ikke ment at kunne gaa med dertil, fordi det er et Indgreb i den Ret til Sagt paa Havet og Fjorde, som man hidtil har haft. Man kan forstaa, at der er en Bestemmelse om, at man ikke maa vade langs med Kysten og drive Sagt der, et andet er, at man kan sejle o. s. v., men om Vinteren, naar Sfen ligger der, kan man ikke sejle, og er saa ligesom forhindret i at drive den Sagt, man hidtil har kunnet udøve paa Stranden. Spørgsmaalet er nu, hvor Grænsen er for dette: langs Kysten. Jeg vil til Eksempel nævne Guldborgsund, som er meget smalt. Gaar jeg lige i Midten, men kommer til at træde til den ene eller anden Side, er jeg udsat for at komme Kysten for nær, og derved udsat for at komme under Tiltale. Det synes jeg ikke er rigtigt naturligt, at tilføje denne Bestemmelse i Loven. Der har ogsaa været Tale om at sætte en Grænse, men hvor skal den sættes? Det er at udvide Sagtretten for den tilstødende Grundejer, udvide den paa en Maade, paa et Sted,